

giftsaftaler. Den nævnte bestemmelse i forsikringsaftaleloven kan herefter ophæves. Ugyldighedsreglen er affattet i overensstemmelse med bestemmelsen i § 7, nr. 2, om en voldgiftskendelses ugyldighed.

Bestemmelsen i betækningsudkastets § 1, stk. 2, om fortabelse under en retssag af indsigelse om, at domstolene ikke er kompetente, fordi der er truffet aftale om voldgift, er ikke medtaget i rådets udkast. I retsplejelovens § 343, stk. 2, findes en almindelig regel om formalitetsindsigelser, og indsigelsen om voldgift bør ikke underkastes en regel, der i modsætning til retsplejelovens almindelige regler ikke tillader afvigelse i særlige tilfælde, jfr. herved retsplejelovens § 366 og UfR. 1937.1095. Anvendelsen af den i betænkningen foreslåede regel ville i øvrigt kunne være vanskelig i underretssager, hvor sagsøgte ikke afgiver „svar i sagen“ i form af et svarskrift.

Til § 2.

Bestemmelsen i *stk. 1* stemmer overens med art. VI, stk. 3, i Genevekonventionen. Hovedreglen er, at spørgsmål om voldgiftsrettens kompetence ikke kan prøves af domstolene, så længe sagen er under behandling ved voldgift. Prøvelse kan dog ske, hvor vægtige grunde taler derfor, hvad enten tvivlen om voldgiftsrettens kompetence skyldes tvist mellem parterne, om der overhovedet er indgået en voldgiftsaftale, om en indgået aftale er faldet bort eller er ugyldig, eller om sagen er omfattet af en — indgået og gyldig — aftale. Den foreslåede formulering tager hensyn til, at en kompetenceoverskridelse kan være fuldstændig eller delvis og åbner mulighed for, at retten i stedet for at afvise sagen kan udsætte denne i medfør af reglen i retsplejelovens § 287.

Bestemmelsen i *stk. 2* om tidspunktet for voldgiftssagens rejsning findes ikke i betækningsudkastet. Da tidspunktet for voldgiftssagens begyndelse imidlertid har væsentlig betydning bl. a. for anvendelse af reglen i *stk. 1*, og da det ikke er åbenbart, når en voldgiftssag er anlagt, foreslås det at optage en definition i lovteksten.

Til § 3.

Bestemmelsen svarer bortset fra sproglige og systematiske ændringer i det væsent-

lige til betækningsudkastets § 3, stk. 1. I nr. 1 er der også medtaget det tilfælde, hvor voldgiftsaftalen intet indeholder om fremgangsmåden ved udpegelsen af voldgiftsmændene. Endvidere har man udeladt bestemmelsen om, at antallet af voldgiftsmænd i almindelighed skal fastsættes til 3, idet det efter praksis ofte overlades til en enkelt voldgiftsmand at afgøre en tvist.

§ 3, stk. 2 og 3, i betækningsudkastet erstattes af § 8 i rådets udkast.

Til § 4.

Bestemmelsen svarer til § 2 i betækningsudkastet. Den omfatter kun tilfælde, hvor indsigelser mod en voldgiftsmands habilitet forkastes. En voldgiftsmands erklæring om, at han anser sig for inhabil, kan ikke indbringes for domstolene, jfr. den tilsvarende bestemmelse om dommere i retsplejelovens § 64.

Da rådet foreslår indsat en særlig bestemmelse i § 8 om fremsættelse og behandling af begæringer og indsigelser efter §§ 3, 4 og 6, er reglerne i betækningsudkastets § 2, stk. 1, sidste led, og *stk. 2* ikke medtaget.

Til § 5.

Bestemmelsen svarer til § 4 i betækningsudkastet.

Bevisførelsen tænkes at foregå som anden subsidær bevisførelse. Henvisningen til retsplejeloven omfatter bl. a. reglerne i retsplejelovens § 174, 2. pkt., der giver mulighed for helt eller delvis at samle bevisførelsen ved en enkelt underret, reglerne i § 353, stk. 2, 2. pkt., om begæringen om bevisførelsen og reglerne i kapitel 29 om partsafhøring under strafansvar. De to sidstnævnte sæt regler er ikke omfattet af henvisningen i betækningsudkastet, hvor der alene henvises til kapitlerne 18, 19 og 28.

Til § 6.

Bestemmelsen svarer til § 5, stk. 3, i betækningsudkastet.

Til § 7.

Bestemmelsen svarer til § 5, stk. 1 og 2, i betækningsudkastet.

Den i dette udkast foreslåede opdeling af ugyldighedsreglerne i to stykker synes at indebære, at en voldgiftskendelse under de